

Karin woont met haar gezin
in een tiny house

‘Alles wat we nodig hebben, past erin’

Groter wonen zodra er kinderen zijn? Karin Prins (35) deed het tegenovergestelde. Zij en haar man Gijsbert verhuisden met hun kinderen Juliëtte (3) en Berend (16 maanden) naar een huisje van 25 m².

INTERVIEW LISETTE WOUTERS FOTOGRAFIE BRENDA VAN LEEUWEN VISAGIE ASTRID TIMMER

Doelgericht stapt peuter Juliëtte in de woonkamer op een houten opstapje af. Ze trekt een klep open en tovert een puzzel tevoorschijn. Het opstapje blijkt ook een kist vol speelgoed te zijn. ‘We hebben het huis efficiënt ingericht,’ vertelt Karin vanuit de keuken, terwijl ze ondertussen haar zoon Berend in de gaten houdt. ‘Berend wil steeds de trap op, naar de slaapvide. Dus die hebben we maar even gebarricadeerd met een koffer, een standaard traphekje past niet. Een box hebben we niet. Dat betekent dat ik goed op Berend moet letten. Hij kan ook in zijn slaapkamer spelen. Die is maar drie vierkante meter groot, maar omdat zijn bedje opklapbaar is, blijft er toch genoeg speelruimte over.’ Gijsbert en Karin wonen in een zogenaamd *tiny house*. Een huis van vijftientig vierkante meter, dat ze eigenhandig hebben ontworpen en gebouwd; Gijsbert heeft een eigen bouwbedrijf. ‘Daardoor is het helemaal

op maat gemaakt voor ons gezin. Alles wat we nodig hebben en wat ons dierbaar is, past erin.’

OP SLAG VERLIEFD Karin en Gijsbert hebben nooit gedroomd van een groot huis. Karin: ‘Als we fantaseerden over de toekomst, zagen we altijd al een klein huisje voor ons. Idyllisch, met een veranda en een schommelstoel. Ons eerste appartement telde zestig vierkante meter. We hadden het daar goed naar onze zin, ook toen onze kinderen kwamen, vonden we dat we genoeg ruimte hadden. Onze omgeving dacht daar anders over, vooral na de geboorte van Juliëtte kregen we regelmatig de vraag wanneer we groter gingen wonen. Dat bracht me aan het twijfelen. Moesten we dan toch op zoek naar iets groters? We misten inderdaad wel een tuin... Maar een groter huis betekent ook een hogere hypotheek en eigenlijk werkte de hypotheek →

‘Een hekje past niet
dus ik barricadeer
de trap met een koffer’

Dat ze bijna al hun boeken weg moesten doen, deed pijn, maar verder bevalt het Karin prima om te ontspullen

Door de hoogte en het gebruik van hout en bamboe is de sfeer anders dan in een camper

Commode? Nergens voor nodig. Op het bankje kun je ook luiers verschonen

‘Kinderen zijn meester in eenvoudig en minimalistisch leven’

die we hadden ons al op de zenuwen. Er ging zo'n duizend euro per maand naar het huis, zonde! Het benauwde ons dat we nog zeker dertig jaar aan die hypotheek vast zouden zitten. Je weet niet wat het leven brengt, wat als ik mijn baan als communicatieadviseur zou verliezen? Of als de kinderen onverwacht meer zorg nodig zouden hebben en ik minder zou willen werken? Daar was financieel geen ruimte voor. Toen het appartement in crisistijd ook nog eens flink in waarde daalde, waren we er helemaal klaar mee.'

Drie jaar geleden las Karin een artikel over tiny houses, zelfvoorzienende mobiele huisjes van twintig tot dertig vierkante meter, zonder hypotheek. De kosten liggen tussen de dertigduizend en zestigduizend euro, afhankelijk van de keuzes die je maakt. 'Ik liet het Gijsbert ook lezen, we waren op slag verliefd op de huisjes. Zo creatief! Ook de eenvoud sprak ons aan. Ik wist het meteen: dit paste bij ons! De tiny house movement ziet klein wonen niet als tekortschieten, maar als genoeg nemen met genoeg. In 2016 begonnen we met de bouw van ons eigen tiny house. We zetten ons appartement te koop en verhuisden in mei 2017.'

TWEE BROEKEN, TWEE ROKJES 'Kennissen reageerden verbaasd. 'Dat kan helemaal niet met kinderen,' zeiden ze. Pas toen ze een jaar later zagen hoe ruim het is opgezet, zeiden ze: "Oh, het kan wel." Ons huis is hoog, heeft veel ramen en is gemaakt van duurzame materialen, zoals hout en bamboe. Dat geeft een andere sfeer dan bijvoorbeeld een camper.' Het zijn vooral volwassenen die denken dat kinderen veel binnenruimte, speelgoed en kleding nodig hebben, ondervond Karin. 'Laatst liep er een meisje van negen langs. "Mevrouw, wat heeft u een mooi indianenhuisje. Daar zou ik ook wel willen wonen," zei ze. Ik denk dat kinderen meester zijn in eenvoudig en minimalistisch leven. Juliëtte heeft twee broeken en twee rokjes die ze

het liefst elke dag aan wil. Haar andere kleding ligt te verstoffen in de kast. Met speelgoed is het net zo.

Natuurlijk hebben kinderen wel speelgoed nodig om zich te ontwikkelen en te vermaken, maar geen kasten vol. De laatste tijd merkte ik dat Juliëtte niet meer naar haar poppenbuggy omkeek. Ik heb hem weggegeven en ze heeft er nooit meer naar gevraagd. Ik wil mijn kinderen meegeven dat ze niet alles hoeven te bezitten. Je kunt ook delen, lenen en doorgeven. We zijn lid van de bibliotheek, ik krijg veel kleding van mijn zussen en met vrienden hebben we een Facebookgroep waar we kinderspullen aanbieden en zo doorgeven aan elkaar.'

ONTSPULLEN Gaat Karin zich dan nooit te buiten aan kinderkleding? Nieuwe woonaccessoires? Karin: "Toen ik laatst met mijn moeder in een tuincentrum was, zat ik tussen de woonaccessoires te snuffelen. "Weg daar jij," zei mijn moeder plagend. "Dat past niet in je huis." Oh ja, denk ik dan. Er is niet veel ruimte meer voor nieuwe spullen, al koop ik heus wel eens iets nieuws, een kledingstuk of een paar oorbellen. Maar ik merk wel dat de drang om nieuwe spullen te kopen minder wordt en dat voelt heel bevrijdend. Dat we bijna al onze boeken de deur uit moesten doen, deed wel even pijn. Ik hou van lezen. Maar verder voelt het goed om te ontspullen. Onze oude meubels heb ik geen moment gemist. Dat geldt ook voor babyspullen. Een commode hebben we niet meer, het bankje in de woonkamer werkt net zo goed. Een luiertas? Een oude rugtas met een paar handige vakken volstaat prima. Flessen drogen gaat prima op een theedoek in plaats van in een flessendruiprek. De flessenwarmer is ook de deur uit, je kunt een fles ook gewoon opwarmen in een pannetje water. Als je zwanger bent, worden je veel spullen aangepreft die je nodig zou hebben. Een groot deel is heus wel handig, maar echt niet noodzakelijk. Er leven wereldwijd zo veel ouders zonder al die spullen, →

**‘Slecht weer bestaat
niet en tegen kou
kun je je kleden’**

‘Soms moeten we op de veranda wachten tot de kinderen in slaap zijn gevallen’

het is maar net wat je norm is. In ons land ligt die norm heel hoog. Dat is prima, maar het is geen voorwaarde voor goed ouderschap.’

OP ELKAARS LIP Dat je woont met minder spullen en minder ruimte hebt, betekent als vanzelf dat je meer buiten leeft. Karin ziet haar kinderen daarvan genieten. ‘Toen Juliëtte deze week buiten speelde, begon het te regenen. Ze gaf geen kík en speelde onverstoorbaar door. Op zulke momenten weet ik dat deze levensstijl bij haar past. Slecht weer bestaat niet en tegen de kou kun je je kleden. Ons tiny house voelt zelfs ruimtelijker dan ons appartement. We zitten niet meer op een balkonnetje op zes hoog aan een drukke straat, ons huis is omringd door gras en als we de deuren opengooien zijn we buiten. In de winter genieten we ook van het buitenleven, maar dan gaat het niet zo gemakkelijk als in de zomer. Daarom zijn we nu een veranda aan ons huisje aan het bouwen. Die wordt straks op koude dagen afgeschermd met doeken en verwarmd met een kachel, zodat de kinderen er kunnen spelen, wij er ’s avonds kunnen zitten, hond Bono er kan liggen en de was er kan drogen.’

Dat ze dicht op elkaars lip zitten, daar heeft het gezin geen last van. Karin: ‘Soms is het zelfs een voordeel dat we in een kleine ruimte samenleven. Een paar dagen geleden begon Juliëtte ineens te gillen in haar slaap. Vanuit mijn bed riep ik: ‘Het is goed, ga maar lekker slapen.’ Toen viel ze weer in slaap. Dan is het fijn dat ik even kan laten merken dat ik dichtbij ben. Maar natuurlijk zitten er ook nadelen aan. Soms kan Juliëtte lastig in slaap komen, dan roept ze naar ons en gaat ze liedjes zingen. Pas als we naar buiten of naar de veranda gaan, kan zij rustig in slaap vallen. Daarna kunnen we prima een filmpje kijken of een wijntje drinken in de woonkamer, hoor. Als de kinderen eenmaal slapen, kun je echt een kanon naast ze afschieten.’

VRIJ GEVOEL De liefde voor de natuur speelde ook mee in de keuze voor een tiny house. Karin: ‘We probeerden altijd al bewust met voeding om te gaan, maar sinds we kinderen hebben, zijn we nog meer doordrongen van het feit dat we de aarde doorgeven. Dit huisje kan over vijftig jaar bij wijze van spreken grotendeels in de groene kiko. Het is helemaal zelfvoorzienend, we halen onze stroom uit zonne-energie en zuiveren het regenwater dat we opvangen. We hebben nu nog een gewone auto, maar zouden liefst een elektrische auto willen. Dankzij onze lage woonlasten kunnen we daar nu ook voor sparen. Als we groter waren gaan wonen, had ik waarschijnlijk meer moeten gaan werken, nu betalen we alleen nog de huur voor onze standplaats. Ik ben niet minder gaan werken, maar als het nodig is, kan dat wel. En dat geeft een heel vrij gevoel.’

We staan nu met ons huisje op een camping in Bilthoven. Dat is het nadeel van een tiny house, het is in Nederland niet toegestaan om zo’n huisje zomaar ergens neer te zetten. Wel starten steeds meer gemeenten met *pilots* voor tiny house-locaties, we zijn nu met de gemeenten Zeist en Nieuwegein in overleg voor een legaal plekje. Maar ook dat is wellicht tijdelijk, en daar zit ik wel een beetje mee. Het is handig dat ons huisje mobiel is, maar ik hoop wel dat we ons straks kunnen verplaatsen zonder de kinderen van school te hoeven halen. Niet dat we vijftig jaar op één plek willen wonen, maar we willen de kinderen wel graag wat stabiliteit bieden. Uiteindelijk zouden we wel in een tiny village willen wonen, met andere tiny house-bewoners om ons heen. Als de kinderen ouder worden, bouwen we er misschien wel een tiny house of een tipi tent bij voor hen. En wie weet gaat onze droom om naar Frankrijk te emigreren ooit nog in vervulling. Het mooie is dat we ons huisje dan gewoon kunnen meenemen. ♦

